

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2602	Κυριακὴ τοῦ Ἀσώτου (Λουκ. 15,11-32) 3 Μαρτίου 2024	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Σὰν τὸ νεώτερο, ἢ σὰν τὸν πρεσβύτερο;

«Ἦν δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ πρεσβύτερος ἐν ἀγρῶ...» (Λουκ. 15,25)

Ἡ σημερινὴ Κυριακὴ, ἀγαπητοί μου, ἡ δευτέρα τοῦ Τριωδίου, ὀνομάζεται **Κυριακὴ τοῦ Ἀσώτου**, ἀπὸ τὴν περίφημη **παραβολὴ τοῦ ἀσώτου υἱοῦ** (βλ. Λουκ. 15,11-32). Εἶνε τὸ διαμάντι, τὸ εὐαγγέλιο τῶν εὐαγγελίων, ἡ καρδιὰ τῆς Καινῆς Διαθήκης, τὸ σωσίβιο ποῦ ὅποιος ἀμαρτωλὸς τὸ πιάσει θὰ σωθῆ. Καὶ ἂν τίποτε ἄλλο δὲν ἐδίδασκε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἔφτανε καὶ μόνη ἡ παραβολὴ αὐτῆ νὰ βεβαιώση, ὅτι αὐτὸς ποῦ τὴν εἶπε δὲν εἶνε ἕνας κοινὸς ἄνθρωπος· εἶνε ὁ Πλάστης τοῦ ἀνθρώπου, ποῦ ξέρει τόσο καλὰ τὴν ἀνθρώπινη καρδιά.

Τί μᾶς λέει; Βλέπουμε ἕνα πατέρα με δυὸ παιδιά, ἕνα μεγαλύτερο - ἕνα μικρότερο. Ὁ μικρὸς φεύγει μακριὰ στὰ ξένα, ζῆ ἄσωτος, ἀλλὰ τέλος μετανοεῖ καὶ ἐπιστρέφει. Ὁ ἄλλος, ὁ μέγας, μένει πάντα κοντὰ στὸν πατέρα.

Οἱ ἱεροκήρυκες μιλοῦν συνήθως γιὰ τὸ μικρὸ, τὸν ἄσωτο υἱό· ἐγὼ σήμερα θέλω νὰ σᾶς πῶ γιὰ τὸν **πρεσβύτερο υἱό**. Γιατί; Διότι νομίζω, ὅτι ὅσοι βρισκόμαστε στὴν ἐκκλησία συγγενεύουμε - μοιάζουμε μᾶλλον μ' αὐτόν. Ἄς προσπαθῆσω νὰ ζωγραφίσω τὴν εἰκόνα του.

Ὁ **πρεσβύτερος υἱός** (βλ. 15,25), τὸ μεγάλο παιδί, δὲν ἀκολούθησε τὸ δρόμο τοῦ μικροῦ, δὲν ἐγκατέλειψε τὸν πατέρα. Ἦμεινε στὸ πατρικό, ἦταν ὑπάκουος, ἔκανε ὅ,τι ἔλεγε ὁ πατέρας. **Στενὸ ὅμως σύνδεσμο μετὸν πατέρα δὲν εἶχε.** Μᾶλλον τυπικὰ ἐκτελοῦσε τίς ὑποχρεώσεις του. Σὰν νὰ τὸν βλέπω. Πρῶι - πρῶι, προτοῦ νὰ βγῆ ὁ ἥλιος, ἔπαιρνε τὴν ἀξίνα, τὰ γεωργικὰ ἐργαλεῖα, ἔβγαινε στὸν κάμφο, ἔσκαβε - καλλιεργοῦσε τὴ γῆ, καὶ τὸ δειλινὸ γύριζε στὸ σπίτι. Ἔτσι περνοῦσαν οἱ μέρες· μονότονα, σκληρά, τυπικά, χωρὶς κάτι πιὸ οὐσιαστικὸ στὴ σχέσι του μετὸν πατέρα. Μὰ κάποτε συνέβη ἕνα ἔκτακτο ποῦ τὸν τάραξε.

Εἶχε βασιλέψει ὁ ἥλιος. Κουρασμένος ἐπέστρεψε ἀπὸ τὸ χωράφι. Καὶ νά, βλέπει ἀπὸ μακριὰ τὸ σπίτι τους φωταγωγημένο (ὅπως γίνεται σὲ μεγάλες γιορτὲς στὴν Ἀκρόπολι τῶν Ἀθηνῶν, ποῦ φαίνεται ἀπὸ παντοῦ φωταγωγημένη κι ὁ κόσμος ρωτᾷ τί συμβαίνει). Ἔτσι αὐτός, μόλις εἶδε τὸ ἀρχοντικὸ τοῦ πατέρα, πάνω σὲ λόφο, νὰ κολυμπᾷ στὸ φῶς, ἀποροῦσε· Τί νὰ συμβαίνει; αὐτὸ δὲν ξανάγινε· μήπως μᾶς ἦρθε κανένας ἐπίσημος, κι ὁ πατέρας θέ-

λησε νὰ τὸν τιμήσῃ;... Πλησιάζει· ἀκούει χαρούμενα τραγούδια καὶ χορούς, ἡ ἀπορία του μεγαλώνει. Βλέπει κάποιον ὑπηρέτη τους καὶ τὸ ρωτᾷ· -Τί συμβαίνει; -Γύρισε ὁ ἀδερφός σου, λέει ἐκεῖνος με χαρὰ. Αὐτὸς ὅμως μένει ἀνέκφραστος. Τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ σὰν ἀδερφός, **δὲν ἔπρεπε νὰ χαρῆ;**

• Ἦμουν 15 ἐτῶν παιδί τὸ 1922 ὅταν συνέβη ἡ **καταστροφὴ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας**. Τριακόσες χιλιάδες στρατός (τ' ἀδέρφια μας, οἱ πατεράδες μας, συγγενεῖς καὶ φίλοι μας) πολεμοῦσαν ἐκεῖ. Ἐδῶ ὅλοι ἀγωνιοῦσαν. Μανᾶδες κι ἀδερφές μας δὲν εἶχαν ὕπνο. Ἄκουγες μετὸν στίς ἐκκλησιές· Θεέ μου, νὰ γυρίσουν μετὰ καλὸ!... Ἐπὶ τέλος νὰ κ' ἔρχονται. Μὰ πῶς; Ῥάκη, κουρέλια! μετὰ γένεια, ξυπόλητοι, μετὰ πόδια ματωμένα, μετὰ στολὲς κατεστραμμένες, μετὰ τὴν ψυχὴν στὰ δόντια. Στὴν Πάρο, ὅταν ἀκούστηκε ὅτι ἔρχονται οἱ μαχηταί, βγῆκαν ὅλοι ἔξω ἀπ' τὸ χωριό. Στὴ συνάντησι ἔπεσαν τ' ἀδέρφια πάνω στ' ἀδέρφια, οἱ μάνες πάνω στὰ παιδιά, οἱ γυναῖκες στοὺς ἄντρες τους· συγκίνησι βαθειά, κλαυθμὸς μέγας.

• Ἄλλο παράδειγμα. Μετὰ ἀπὸ **μεγάλον ναυάγιο**, ὅταν οἱ διασωθέντες ἦρθαν στὸν Πειραιᾶ, ἕνας μικρὸς ἀδερφός ἀγκάλιασε τὸν μεγαλύτερο καὶ δὲν ξεκολλοῦσε ἀπὸ πάνω του.

Πρεσβύτερε υἱέ τῆς παραβολῆς, μεγάλο παιδί τοῦ πατέρα! αὐτὸς ποῦ ἐπέστρεψε ἦταν ναυαγός, ἦταν αἰχμάλωτος. Ὁ Ντοστογιέφσκυ λέει, ὅτι μπορεῖ νὰ ἔνε κανεὶς αἰχμάλωτος στὰ κάτεργα τῆς Σιβηρίας, χαμάλης ἀλυσσοδεμένος ἢ φυλακισμένος μετὰ χειροπέδες, κι ὅμως νὰ ἔνε ἐλεύθερος, ὅπως οἱ πολιορκημένοι τοῦ Μεσολογγίου· καὶ μπορεῖ νὰ κυκλοφορῆ μετὰ ἐλεύθερος, ἀλλὰ νὰ ἔνε δέσμιος παθῶν.

Ὁ ἄσωτος υἱὸς ἦταν **αἰχμάλωτος** τῶν σωματικῶν παθῶν· καὶ μόλις κατάρθωσε, μετὰ μιὰ ἀνάτασι ψυχῆς, νὰ σπάσῃ τὰ δεσμὰ τοῦ σατανᾶ, ν' ἀποδράσῃ ἀπὸ τὴ χώρα τοῦ σκότους στὴ χώρα τοῦ φωτός, ἀπ' τὴν κλαβιά στὴ λευτεριά. Εἶδα αἰχμάλωτο ἀξιωματικὸ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ποῦ τὸν συνέλαβαν οἱ Τούρκοι καὶ τὸν πῆραν στὴ Σεβάστεια, ὁ ὁποῖος ὅταν γύρισε πίσω στὸ χωριό του ἔπεσε χάμω καὶ φιλοῦσε τὸ χῶμα. Εἶνε γλυκεῖα ἡ πατρίδα, γλυκεῖα ἡ ἐλευθερία. Ὁ ἄσωτος λοιπὸν ἦταν αἰχμάλωτος· δὲν ἔπρεπε ὁ ἀδελφός του νὰ τὸν ὑποδεχθῆ μετὰ χαρὰ;

Ἦταν **ναυαγός**, εἶχε σωθῆ ἀπὸ φοβερὸ πέλαγος.

Τὰ ναυάγια σὲ ὠκεανούς εἶνε λίγα, σπάνια· τὰ πολ-
λὰ εἶνε κάποια ἄλλα. Δὲν εἶνε ναυάγιο π.χ. τὸ δια-
ζύγιο ποῦ διαλύει μιὰ οἰκογένεια; δὲν εἶνε ναυάγιο
ἢ χρεωκοπία ἐνὸς ἐμπόρου; δὲν εἶνε ναυάγιο, ἕνα
παιδί μὲ προσόντα, ποῦ ἢ οἰκογένειά του ἐλπίζει νὰ
᾿χη μέλλον λαμπρό, νὰ πέφτη στὰ χέρια γυναίκας
πονηρῆς; δὲν εἶνε ναυάγιο, τὰ παιδιά νὰ παίρνουν
δρόμο στραβό;... Ἔτσι ἦταν κι ὁ ἄσωτος· κ' ἔπρεπε
ὁ μέγας ἀδελφὸς νὰ τὸν δεχτῆ μὲ χαρὰ.

Καὶ ὅμως δὲν χάρηκε. Κάθησε ἀπ' ἔξω, δὲν ἔμπαι-
νε μέσα· κι ἄρχισε νὰ θυμῶνῃ, νὰ κακολογῆ. Ποιὸς
τὸν ἐμπόδιζε νὰ μῆθι στὸ πατρικό του; Ἔνα δαιμό-
νιο. Ποιὸς; Ὁ μικρὸς εἶχε τὸ δαιμόνιο τῆς ἀσωτίας,
αὐτὸς εἶχε δαιμόνιο χειρότερο· εἶχε τὸ σατανᾶ ποῦ
λέγεται **φθόνος**. Ὡς ὁ φθόνος! εἶνε ἀρχαῖος ὅσο κι
ὁ ἄνθρωπος. Ὁ φθόνος ἔκανε τὸν Κάιν νὰ σκοτώ-
σῃ τὸν Ἄβελ, ἔκανε τὰ παιδιά τοῦ Ἰακώβ νὰ ρίξουν
στὸ λάκκο τὸν Ἰωσήφ καὶ νὰ τὸν πουλήσουν σὲ ἐμ-
πόρους τῆς Αἰγύπτου. Ὁ φθόνος διαλύει, καταστρέ-
φει. Αὐτὸς λοιπὸν ἔκανε καὶ τὸν πρεσβύτερο ν' ἀλ-
λάξῃ χρῶμα, νὰ κιτρινίσῃ.

Κάθησε ἔξω καὶ τί ἔκανε; «*Ὡργίσθη*». **Κατηγο-
ροῦσε τὸν πατέρα ὡς ἄδικο**. Σοῦ δουλεύω τόσα
χρόνια, λέει, καὶ ποτέ σου δὲν μοῦ ἔδωσες ἕνα κα-
τσικάκι νὰ διασκεδάσω μὲ τοὺς φίλους μου. Μετὰ
ἔσταξε φαρμάκι γιὰ τὸν ἀδελφὸ του· τὸν εἶπε ἀλή-
τη. Ἐγὼ νὰ κάθωμαι ἐδῶ νὰ σοῦ δουλεύω, κι αὐτὸς
ὁ ἀλήτης νὰ σοῦ τρώῃ τὴν περιουσία γλεντώντας μὲ
πόρνες... Ἀλήτης ὁ ἀδελφός, ἄδικος ὁ πατέρας.

Ὁ πατέρας βγήκε ἔξω· –Ντροπή, παιδί μου, λέει·
ἦρθαν μέσα συγγενεῖς, φίλοι, ξένος κόσμος· ἐσὺ
δὲν θὰ χαρῆς μαζί μας; ἔλα μέσα. –Ὅχι!... Πεισμα-
τώσε σὰν ἐκεῖνα τὰ ζῶα ποῦ στυλώνουν τὰ πόδια
καὶ δὲν κινουῦνται. Ὁ φθόνος τὸν εἶχε ἀλλοιώσει.
Τελικὰ τί ἔκανε; δὲν τὸ λέει ἡ παραβολή, τ' ἀφήνει
μετέωρο. Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος λέει, ὅτι δὲν μῆθη-
κε μέσα, **ἔμεινε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, ἔξω ἀπὸ τὴν χαρὰ**.

Τί δείχνει λοιπὸν αὐτὴ ἡ εἰκόνα τοῦ πρεσβυτέ-
ρου υἱοῦ; **Καὶ οἱ δύο ἦταν ἐνοχοὶ** ἀπέναντι στὸν πα-
τέρα· ὁ μικρὸς γιὰ τὴν ἀσωτία, ὁ μέγας γιὰ τὸ
φθόνον καὶ τὴν κακία του.

Ἐπάρχουν, ἀδελφοί μου, δυὸ εἰδῶν ἀμαρτήμα-
τα. Τὸ ἕνα εἶνε ὁρατὰ, τὰ βλέπεις, εἶνε σωματικά·
μέθη π.χ., κραιπάλη, κλοπή, μοιχεία, πορνεία κ.λπ..
Τὰ ἄλλα, τὰ ἀόρατα, τὰ βλέπει μόνο ὁ Θεός, εἶνε
πνευματικά· κακία π.χ., μοχθηρία, ὑπερηφάνεια, ζή-
λεια, φθόνος κ.λπ.. Νὰ ξέρουμε πάντως, ὅτι **τ' ἀ-
μαρτήματα τοῦ πνεύματος εἶνε βαρύτερα ἀπὸ τ' ἀ-
μαρτήματα τῆς σαρκός**. Νὰ τὸ ἐξηγήσω αὐτό.

Ἔνας ἄντρας ἢ μία γυναίκα, ποῦ **τοὺς παρέσυρε
ἡ σάρκα καὶ ἔπεσαν, ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ μετανοή-
σουν**. Δὲν ἔχουμε πόρνες ποῦ ἁγίασαν; – καὶ μὴ
σκανδαλιστῆ κάποιος ποῦ μιλάω ἔτσι· γιὰ πορνεία
μιλάει σήμερα καὶ ὁ ἀπόστολος (βλ. Α' Κορ. 6,15-18) καὶ τὸ
εὐαγγέλιο (βλ. Λουκ. 15,30), δὲν θὰ γίνω λοιπὸν ἐγὼ εὐγε-
νέστερος. Κοιτάξτε ποῦ καταντήσαμε· τὸ κακὸ γί-
νεται, ἀλλὰ μὴν τὸ λέμε μὲ τ' ὄνομά του! γι' αὐτὸ
στὴν ἐποχὴ μας καὶ ἡ πόρνη λέγεται *φιλενάδα*. Ὡς
κόσμε, ντουσιὰ ψεύτη, μὲ τὸν εὐφημισμὸ σου! ἐμ-

φανίζουν τὴν ἀμαρτία ἐξευγενισμένη· σήμερα τὴν
ἐκμηδενίζουν, αὔριο θὰ τὴν ἀμνηστεύουν.

Μιὰ πόρνη ἢ ἕνας ἄσωτος μπορεῖ νὰ μετανοή-
σουν· ἀλλὰ **ἕνας ποῦ ἔχει μέσα του τὸ φρόνημα** ὅτι
ἐξετέλεσε τὰ καθήκοντά του, **τὴν ἰδέα πὼς εἶνε ἐν
τάξει, αὐτὸς δύσκολα μετανοεῖ**. Σὰς λέω δημοσίως·
στενοχωροῦμαι, κρέμασα τὸ πετραχίλι, δὲν ἐξομο-
λογῶ. Ποιὸν νὰ ἐξομολογήσω; οἱ πλεῖστοι δὲν ἔ-
χουν μετάνοια. Οἱ ἔγγαμοι διαπράττουν τὸ βαρὺ ἀ-
μάρτημα τῆς *ἀποφυγῆς τῆς τεκνογονίας*. Θὰ τὸ
πληρώσουμε αὐτό. Ἔρχεται λοιπὸν ἡ κυρὰ κ' «ἐξο-
μολογεῖται»· –Δὲν ἔχω κάτι σοβαρό... Σὰν νὰ περι-
μένη ἀπὸ τὸν πνευματικὸ νὰ τῆς κρεμάσῃ καὶ πα-
ράσημο. Ἐνῶ ἀντιθέτως ἔρχεται ὁ ἄλλος καὶ κλαί-
ει· –Πάτερ, δὲν ὑπάρχει ἀμαρτία ποῦ δὲν ἔκανα...
καὶ ποτάμι τὸ δάκρυ. Δῶστε μου ἀμαρτωλοὺς ποῦ
λένε «*Ἥμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου*»
(Λουκ. 15,18,21)· εἶνε χίλιες φορές ἀνώτεροι ἀπὸ ἰκείνους
ποῦ θεωροῦν τὸν ἑαυτό του δίκαιο καὶ περιμένουν
βραβεῖο.

Ἔτσι ἦταν ὁ πρεσβύτερος υἱός. Ἔτσι καὶ πολλοὶ
ποῦ ἔρχονται στὴν ἐκκλησιά, ἀνάβουν κερι, προσ-
κυνοῦν τὶς εἰκόνες κ.λπ.. **Ναί**, εἶσαι στὸν ἀγρό, **ἐρ-
γάζεσαι**. Πολὺ καλά, ἀλλὰ φτάνει μόνο αὐτό; πρέ-
πει **νὰ ἔχῃς καὶ μετάνοια**.

Τὸ συμπέρασμα, ἀδέρφια μου. Ὅσοι προσπαθεῖ-
τε νὰ τηρεῖτε τὰ τυπικὰ καθήκοντα τοῦ πιστοῦ σὰν
τὸν πρεσβύτερο υἱό, **μὴν κατακρίνετε** τοὺς ἄλλους
ὡς ἀμαρτωλοὺς. Αὐτὴ ποῦ γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί
πουλάει τώρα τὸ κορμί της στὴ μοιχαλίδα γενεά
μας, μπορεῖ αὔριο νὰ γίνῃ Μαρία Αἰγυπτία, κ' ἐσὺ νὰ
χαθῆς. Ὅχι· ἄλλα εἶνε τὰ μέτρα τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἦδηγοῦσαν κάποτε γιὰ ἐκτέλεσι ἕναν κακοῦρ-
γο. Καί, ἐνῶ ὄλοι φώναζαν Θάνατος! καὶ τὸν ἔφτυ-
ναν, ἕνας ἅγιος ἀσκητῆς γονάτισε παράμερα καὶ
προσευχόταν γι' αὐτόν. Τοῦ λένε οἱ ἄλλοι· –Γι' αὐ-
τὸν προσεύχεσαι; αὐτὸς εἶνε ἕνα τέρας. Κι ὁ ἀ-
σκητῆς τοὺς λέει· –Ἄν δὲν μὲ ἔλεοῦσε ὁ Θεός, **ἐγὼ
θὰ ἔκανα χειρότερα ἀπ' αὐτόν**.

Ἀδελφοί μου, **φοβηθῆτε** γιὰ τὸν ἑαυτό σας. Καὶ
ἂν ἔχετε κανένα καλὸ, **μὴν καυχήθητε** γι' αὐτό. Δὲν
εἶνε δικό σας. Ἄν σὰς ἐγκαταλείψῃ ὁ Θεός, μπορεῖ
νὰ κάνετε τὶς μεγαλύτερες ἀτιμίες, τὰ χειρότερα
ἐγκλήματα. Αὐτὸ μᾶς διδάσκει τὸ Εὐαγγέλιο.

Τελειῶνω μ' ἕνα ἀνέκδοτο ἀπὸ τὴν ζωὴ τοῦ **ἀγί-
ου Νικολάου τοῦ Πλανᾶ**. Ἦταν ἄνθρωπος τοῦ Θε-
οῦ. Στὴν ἐνορία του εἶχε ἕναν ἄθεο. Δὲν ἔπαυε ὅ-
μως νὰ τοῦ δείχνῃ ἀγάπη, ἐνῶ ἐκεῖνος μόλις τὸν
ἔβλεπε μουρμούριζε ἀπειλές. Ὡστόσο ὁ ἅγιος συ-
νέχισε νὰ τὸν χαιρετᾶ μὲ καλωσύνη, «ὡς ποῦ ἔ-
σπασε ὁ πάγος» καὶ τὸ θηρίο ἐξημερώθηκε (βλ. Μάρθας
μοναχῆς, Ὁ παπα-Νικόλαος Πλανᾶς, ἐκδ. «Ἀστήρ», Ἀθήναι 1967, σ. 62-63).

Μιὰ **τέτοια ἀγάπη καὶ στοργὴ πρέπει νὰ δείξου-
με οἱ ποιμένες** στὰ τέκνα μας· νὰ τ' ἀγκαλιάσουμε
ὅλα, ὥστε μέσα στὸ παλάτι τοῦ Πατρός μας νὰ εἶνε
ὄλοι, καὶ οἱ ἄσωτοι καὶ οἱ πρεσβύτεροι, γιὰ ν' ἀνα-
πέμπουμε στὸ Χριστὸ δόξα καὶ τιμὴ εἰς αἰῶνας αἰ-
ῶνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΑ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2603

Κυριακὴ τῆς Ἀπόκρεω (Ματθ. 25,31-46)
10 Μαρτίου 2024

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Τὸ παγκόσμιο δικαστήριο

«Καὶ συναχθήσεται ἔμπροσθεν αὐτοῦ πάντα τὰ ἔθνη» (Ματθ. 25,32)

Ἡ ἀνομία, ἀγαπητοί μου, πάντοτε καὶ ἰδίως στὰ ἔσχατα τοιοῦτα χρόνια **σηκώνει μὲ θράσος τὸ κεφάλι**. Ποιὸς δὲν τὸ βλέπει; Ἀμέτρητες ἀσύστολες παραβάσεις τῶν θείων καὶ αἰώνιων νόμων γίνονται κάθε μέρα. Ὁ σειсмоγράφος τῆς ἀγνῆς συνειδήσεως δονεῖται ἀκατάπαυστα. Κατάρεις, ψέματα, διαβολές, συκοφαντίες, ὄρκοι, βλασφημίες, κλοπές, πορνείες, μοιχεῖες, φόνοι καὶ ἄλλα ἐγκλήματα διαπράττονται καὶ μυριάδες θύματα ἀναστενάζουν, ζητοῦν τὴν τιμωρία τῶν σαδιστῶν κακοῦργων, τὸν θρίαμβο τοῦ δικαίου. Ἀλλὰ **ποῦ ἡ ἰδεώδης δικαιοσύνη;**

Εἶνε ἀλήθεια ὅτι, γιὰ νὰ τιμωρηθῆται ἡ ἀδικία, ἡ πολιτισμένη ἀνθρωπότητα ψήφισε νόμους, συνέταξε ποινικοὺς κώδικες, ἴδρυσε δικαστήρια, ἔχτισε φυλακὲς καὶ σωφρονιστήρια καὶ μὲ θυσίεις εὐγενῶν ὑπηρετῶν τῆς καταβάλλει προσπάθειες γιὰ τὴν ἀπονομὴ τοῦ δικαίου. Ἀλλὰ ἄραγε τὰ δίχτυα τῆς συλλαμβάνουν ὅλους τοὺς ἐγκληματίες, τιμωροῦν ὅλα τὰ ἐγκλήματα; Ὅχι ἀσφαλῶς. Πολλοὶ εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ διαφεύγουν τὴν ἀρπάγη τῆς δικαιοσύνης· καὶ κάποιοι μεγάλοι ἀπατεῶνες σκεπάζουν τὰ κακουργήματά τους, βγαίνουν ἀθῶοι ἢ καὶ εὐεργέτες τοῦ κόσμου! Ποιὸς θὰ τοὺς ἀφαιρέσῃ τὶς μάσκες, θὰ κἀνῆ τὰ ἀποκαλυπτήριά τους καὶ θὰ τοὺς πῆ· Κύριοι, εἰστε ἀπατεῶνες;

Καὶ μόνο αὐτό; Σ' αὐτὸ τὸν ἀλλόκοτο κόσμο συμβαίνει συχνά, ἀντὶ αὐτῶν, νὰ καταδικάζωνται ἀπὸ τὰ **ἀτελῆ ἀνθρώπινα δικαστήρια** ἀνθρωποὶ ἀθῶοι, ποὺ τοὺς ὀδηγεῖ στὸ ἐδώλιο τοῦ κατηγορουμένου ἢ ὀργανωμένη κακία. Ὡ ἡ κακία τῶν ἀνθρώπων τοῦ αἰῶνος τούτου! εἶνε πολὺ μεγάλη· ἐπιστρατεύει ψευδομάρτυρες, δημιουργεῖ πλέγμα κατηγορίας καὶ γιὰ τὸν πιὸ ἀθῶο, παρασύρει καὶ εὐσυνειδήτους νομικοὺς σὲ δικαστικὲς πλάνες, ὥστε τὸ «**ἐνοχος θανάτου ἐστί**» ν' ἀκουστῆ καὶ γιὰ ἐκεῖνον ἀκόμη, ποῦ ἡ κοινωνία θὰ ἔπρεπε νὰ στεφανώσῃ μὲ τὸ ἀμάραντο στεφάνι τῆς ἀσπόγου «**ἀρετῆς**» (Ματθ. 26,66 & Μάρκ. 14,64. Ἀμβ. 3,3 & καταβ. Ὑπαπ. ῥδ. δ').

Κλασικὸ παράδειγμα ἔχουμε οἱ Ἕλληνες τὴν **δίκη τοῦ Σωκράτους**. Μάταια προσπάθησε ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του. Ὑπερίσχυσε ἡ κακία τῶν ἐχθρῶν του, καταδικάστηκε σὲ θάνατο μὲ τὸ κῶνειο καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια του προσδοκῶντας νὰ βρῆ τὸ δίκιο του στὸν ἄλλο κόσμο, μὲ πίστι στὴν πέρα τοῦ τάφου θεϊκὴ δικαιοσύνη.

Καὶ δὲν εἶνε ὁ Σωκράτης τὸ μοναδικὸ θῦμα. Ἀνα-

ρίθμητα ἄλλα θύματα τῆς ἀδικίας σὲ κάθε ἐποχὴ καὶ σὲ κάθε γωνιὰ τῆς γῆς ὑψώνουν τὰ μάτια στὸν οὐρανὸν καὶ ἐπικαλοῦνται τὴν **θεῖα δικαιοσύνη** λέγοντας· «**Κύριε δίκασσον τοὺς ἀδικοῦντάς με**» καὶ «**Ἀνάστα, ὁ Θεός, κρῖνον τὴν γῆν**» (Ψαλμ. 34,1· 81,8).

Δικαιοσύνη πλήρη καὶ τελεία ζητάει ἡ ἀνθρωπότητα. Μὰ **ἐδῶ στὴ γῆ βρίσκει ψίχουλα μόνο δικαιοσύνης**. Γι' αὐτὸ πάντα θ' ἀκούγεται ἡ θεῖα προτροπὴ· «**Δικαιοσύνην μάθετε, οἱ ἐνοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς**» (Ἡσ. 26,9).

Στὸ πανανθρώπινο καὶ ἔμφυτο αὐτὸ αἴτημα ἀνταποκρίνεται ἡ πίστι τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως διατυπώθηκε μὲ δογματικὴ ἀκρίβεια στὸ **7ο ἄρθρο τοῦ Συμβόλου τῆς πίστεώς** μας, μὲ τὸ ὁποῖο ὁ Χριστιανὸς διακηρύττει κάθε φορὰ· «**Πιστεύω... καὶ εἰς ἓνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν ... καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς, οὗ τῆς βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος**» (Λουκ. 1,33).

Τὴν **εἰκόνα τοῦ παγκοσμίου δικαστηρίου** ζωγραφισμένη μὲ ζωηρὰ χρώματα μᾶς παρουσιάζει ἡ Ἐκκλησία τὴν Κυριακὴ τῆς Ἀπόκρεω, ὅταν σὲ ὅλους τοὺς ναοὺς τῆς Ὁρθοδοξίας διαβάζεται ἡ εὐαγγελικὴ περικοπὴ τῆς μελλούσης Κρίσεως (βλ. Ματθ. 25,31-46).

Ἡ **Ἱερὰ θύματα τοῦ καθήκοντος** ὅσοι προσφέρετε τὴ ζωὴ σας θυσία γιὰ τὴν εὐημερία τῆς ἀνθρωπότητος, ὧ μακάριες **ψυχές τῶν ἁγίων, τῶν μαρτύρων** τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος, ἀτενίστε τὴν μεγαλοπρεπῆ εἰκόνα τῆς παγκοσμίου Κρίσεως. Γιὰ σᾶς, ποῦ σταθήκατε ἄοκνοι ἐργάτες τοῦ καλοῦ, ἡ εἰκόνα αὐτὴ εἶνε θεῖα παρηγορία. Κοιτάξτε τὸν **Κριτῆ**. Τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη στὴν ἐδρα τοῦ δικαστοῦ δὲν θὰ εἶνε ὁ ἄλφα ἢ βῆτα δικαστῆς ποῦ, ὅσο σοφὸς κι ἂν εἶνε, μπορεῖ νὰ πλανηθῆ· θὰ εἶνε Ἐκεῖνος, στὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου θὰ κλίνουν γόνυ ὅλες οἱ φυλές τῆς γῆς, ὁ **Ἰησοῦς Χριστός**, «**ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου**», ὁ Ἔνας ἀπὸ τὰ Πρόσωπα τῆς ἀγίας Τριάδος. Τότε «**ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ πάντων γόνυ κάμψει ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων**» (Φιλιπ. 2,10). Ποιὸς μπορεῖ νὰ ἀμφιβάλλῃ γιὰ τὴν **ἀμεροληψία**, γιὰ τὴν **τέλεια δικαιοσύνη** του; Μπροστά του θὰ συναχθοῦν ὅλα τὰ ἔθνη.

«**Ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου!..**» (Ματθ. 25,31). **Ἄς συγκρίνουμε τὶς δύο παρουσίες τοῦ Χριστοῦ**. Πόση ὁμως διαφορὰ μεταξὺ τῆς πρώτης καὶ τῆς δευτέρας παρουσίας του!

Στην πρώτη παρουσία του ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἤλθε μὲ συμπάθεια καὶ ἔλεος, μὲ ἀγάπη ἀπερίοριστη. Στὰ τρία χρόνια τῆς δημοσίας δράσεώς του δὲν ἔπαψε νὰ καλῆ ὅλες τὶς ψυχὰς μὲ ἀπειρη στοργή. «*Ἰερουσαλὴμ Ἰερουσαλὴμ*», φώναζε, «*ποῦ θανατώνεις καὶ λιθοβολεῖς αὐτοὺς ποῦ σοῦ στέλνω!* πόσες φορές θέλησα νὰ μαζέψω τὰ παιδιά σου ὅπως μαζεύει ἡ ὄρνιθα τὰ πουλάκια τῆς κάτω ἀπ' τὰ φτερά, μὰ δὲν θελήσατε. Νά, τὸ σπίτι σας μένει πιά ἔρημο. Γιατὶ σὰς τὸ λέω, στὸ ἐξῆς δὲν θὰ μὲ ξαναδῆτε μέχρι ποῦ νὰ πῆτε, *Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου*» (ἐ.ἀ. 23,37-39). Θάλασσα, ποτάμια, ὄρη καὶ βουνά, δασωμένες κοιλάδες καὶ κάμποι καὶ αἱ ἔρημοι τῆς Ἀγίας Γῆς ἀντήχησαν ἀπὸ τῆ γλυκεῖα φωνή του· «*Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς*» (ἐ.ἀ. 11,28). Στὸ διάστημα αὐτὸ κάλεσε ὅλους, μὰ κανένα δὲν πίεσε νὰ δεχθῆ τὸ μήνυμά του. Κανένα παραβάτη τοῦ θεοῦ νόμου δὲν τιμώρησε. Μόνο μιὰ φορά ὕψωσε τὸ φραγγέλλιο, γιὰ νὰ διώξῃ τοὺς θεοκαπήλους ἀπὸ τὸ ναό. Καὶ ἐνῶ μποροῦσε μὲ λεγεῶνες νὰ τιμωρήσῃ τοὺς ἀποστάτες, αὐτὸς μακροθύμησε καὶ δέχτηκε ἐμπυσμους καὶ ραπίσματα καὶ μαστιγώσεις, καὶ μὲ μιὰ ἀγάπη ἀνυπέβλητη, θεϊκὴ, προσευχήθηκε ὑπὲρ τῶν δημίων, τῶν σταυρωτῶν του.

Στὴν πρώτη παρουσία του ἐμφανίστηκε ὡς ἀγάπη, ὡς Σωτήρας, λέγοντας «*Οὐκ ἤλθον ἵνα κρίνω τὸν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σώσω τὸν κόσμον*» (ἰω. 12,47). Ἀλλὰ **στὴν δευτέρα παρουσία** του θὰ ἐμφανισθῆ ὡς δικαιοσύνη, ὡς ὑπέρτατος Κριτὴς ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ὅσων ἔζησαν ἀπὸ Ἀδὰμ μέχρι τοῦ τελευταίου ἀνθρώπου.

Ποιὸς μπορεῖ νὰ περιγράψῃ τὴν Κρίσι; Τὸ πρόσωπο τοῦ Κριτοῦ θὰ λάμπῃ σὰν ἥλιος, παραπάνω ἀπὸ χίλιους ἥλιους. Θὰ συνοδεύεται ἀπὸ τάγματα καὶ ταξιαρχίες ἀγίων ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων. Θὰ προπορεύεται ὁ τίμιος Σταυρὸς, ἡ ἐνδοξη σημαία τῆς Ἐκκλησίας, ποῦ κάτω ἀπ' αὐτὴν δόθηκαν οἱ κραταιὲς μάχες τοῦ Φωτὸς κατὰ τοῦ Σκότους. Καὶ μπροστὰ στὸν Κριτὴ θὰ συγκεντρωθοῦν ὅλοι οἱ λαοὶ καὶ τὰ ἔθνη, γιὰ νὰ γίνῃ τὸ παγκόσμιο δικαστήριον. Τότε καὶ οἱ μεγαλύτεροι κακοῦργοι, ποῦ ἔσφαξαν καὶ τυράννησαν ἑκατομμύρια ἀνθρώπους, θὰ τρέμουν μπροστὰ του σὰν τὰ φύλλα καὶ θὰ ζητοῦν ἔλεος – ποιοί; αὐτοὶ ποῦ ποτέ δὲν ἔδειξαν ἔλεος. Τότε οἱ βλάσφημοι, ποῦ ἄφριζαν ἀπὸ λύσσα κατὰ τοῦ Σωτήρα τους, «*ὄψονται εἰς ὃν ἐξεκέντησαν*» (Ζαχ. 12,10. ἰω. 19,37. Ἀπ. 1,7). Τότε οἱ ἀναιδεῖς περιφρονηταὶ τῶν θείων νόμων θὰ δοῦν ὅτι «*πᾶσα παράβασις καὶ παρακοή*», γιὰ τὴν ὁποία δὲν μετανόησαν, θὰ τιμωρηθῆ (Ἐβρ. 2,2). Τότε οἱ ἀσεβεῖς καὶ ἀποστάτες θ' ἀναστενάξουν καὶ θὰ ποῦν· «*Βουνά καὶ βράχοι, πέσετε πάνω μας καὶ κρύψτε μας ἀπὸ τὸ πρόσωπο ἐκείνου ποῦ κάθεται πάνω στὸ θρόνο καὶ ἀπὸ τὴν ὄργη τοῦ ἀρνίου, γιατί ἤρθε ἡ μέρα ἡ μεγάλη τῆς ὄργης του, καὶ ποιὸς μπορεῖ νὰ σταθῆ;*» (Ἀπ. 6,16-17). Τότε θ' ἀνάψουν μύριοι προβολεῖς καὶ θὰ φωτιστοῦν «*τὰ κρυπτὰ τοῦ σκότους*» (Κυρ. Ἀπόκρ. αἰν.) καὶ τὰ πιὸ ἀπόκρυφα ἐγκλήματα θ' ἀποκαλυφθοῦν καὶ θὰ φανερωθοῦν οἱ ἔνοχοι, καὶ μύρια φωνὲς θὰ ποῦν· Ὡ δίκαιε Θεέ, ἤρθε γιὰ ὅλο τὸν κόσμον ἡ μεγάλη ἡ ὥρα νὰ τιμωρηθῆ τὸ ἔγκλημα κ' ἡ ἀδικία! Τώρα, ἔνοχοι, ποῦ θὰ καταφύγετε;

«*Ὡ ὁποία ὥρα τότε*», ἀδελφοί! (ἐ.ἀ.). **Ὡρα τρομερὴ** γιὰ τὴν ἔνοχη ἀνθρωπότητα. Ποιὸς ὅμως, ὅσο ζῆ πάνω σὲ τούτη τὴ γῆ, μπορεῖ νὰ καυχηθῆ ἐμπρὸς στὸ Θεὸ ὅτι εἶνε ἀθῶος;

Ἐν τούτοις, ἐνῶ εἴμαστε ὅλοι ἔνοχοι ἀπέναντί του γιὰ μύριες παραβάσεις, ἄσωτοι υἱοὶ τοῦ οὐράνιου Πατέρα, **κοιμώμαστε ἀδιάφοροι**· κοιμώμαστε πάνω στὸ ἠφαίστειο τῆς ὄργης τοῦ Θεοῦ. Ὅλα τὰ σκεπτόμαστε ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη. Καμμιὰ προετοιμασία δὲν κάνουμε γιὰ νὰ βροῦμε «*καλὴν ἀπολογία*ν τὴν ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ», ὅπως μᾶς προτρέπει θερμὰ ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία (πληρωτ.). Ὅταν ἔχουμε κάποιο δικαστήριο, φροντίζουμε μὲ ἀγωνία πρὶν ἀπὸ ἐβδομάδες καὶ μῆνες γιὰ τὸ πῶς θὰ ἐμφανιστοῦμε μπροστὰ στοὺς δικαστὰς. Γιὰ τὸ παγκόσμιο ὅμως δικαστήριο ποῦ θὰ κρίνῃ τὸ αἰώνιο μέλλον μας, καμμιὰ ἔννοια, καμμιὰ φροντίδα, καμμιὰ προετοιμασία. Πολλοὶ μάλιστα γελοῦν καὶ εἰρωνεύονται ἐκείνους ποῦ περιμένουν τὴν ἡμέρα ἐκείνη.

Αὐτὸ θυμίζει ἓνα **ἀνέκδοτο**. Ἀκοῦστε το. Ἐνας βασιλιάς εἶχε, ὅπως συνήθιζαν τότε, ἓνα γελωτοποιό. Μιὰ μέρα ἔδωσε στὸν γελωτοποιὸ ἓνα μαστοῦνι καὶ τοῦ εἶπε· Πάρ' το, φύλαξέ το, κι **ὅταν βρῆς κανένα πιὸ ἡλίθιο ἀπὸ σένα**, νὰ τοῦ τὸ δώσης! Πέρασαν χρόνια ἀπὸ τότε. Ὁ βασιλιάς ἀρρώστησε κ' ἐπρόκειτο νὰ πεθάνῃ. Μαζὶ μὲ ἄλλους ἤρθε καὶ ὁ γελωτοποιὸς νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ. Γέλια καὶ χάχανα δὲν ἀκούγονταν πιά στὰ ἀνάκτορα. Ὁ γελωτοποιὸς μπαίνει στὸν κοιτῶνα. Μὲ τὶς λίγες δυνάμεις του ὁ βασιλιάς τοῦ λέει λυπημένος·

–Εἶμαι, μοῦ φαίνεται, γιὰ ταξίδι.

–Γιὰ ποῦ; ῥωτάει ὁ γελωτοποιὸς κάνοντας πῶς δὲν κατάλαβε.

–Γιὰ ταξίδι μακρινό, ἀπαντᾷ ὁ βασιλιάς.

–Θὰ γυρίσης γρήγορα, βασιλιά μας; σὲ κά'να μῆνα;

–Ὅχι.

–Σὲ κά'να χρόνο;

–Ὅχι!

–Πότε λοιπόν, πολυχρονεμένε μου;

–Ποτέ, ἀπαντᾷ θλιμμένος ὁ βασιλιάς.

–Καλά, καὶ ἔχεις ἐτοιμαστῆ γιὰ ἓνα τέτοιο ταξίδι;

–Καθόλου, ἀπαντᾷ σκυθρωπὸς ὁ βασιλιάς.

–Ὡστε φεύγεις γιὰ πάντα καὶ δὲν προετοιμάστηκες καθόλου; Τρομερό! Τότε, μεγαλειότατε, πάρε τὸ μαστοῦνι σου, γιατί **βρῆκα** ἐκείνον ποῦ εἶνε πιὸ ἡλίθιος ἀπὸ μένα.

Ἀκούσατε, ἀδελφοί μου, τὸ ἀνέκδοτο; Ἀπὸ μᾶς ἐξαρτᾶται νὰ μὴν κάνουμε τὴν ἴδια ἀνοησία. **Ἄς προετοιμαστοῦμε, ἄς προετοιμαζώμαστε πάντοτε**, σὰν κάθε μέρα νὰ 'νε ἡ τελευταία τῆς ζωῆς μας, σὰν νὰ 'νε ἡ παραμονὴ τῆς Δευτέρας Παρουσίας, «*ὡς λόγον ἀποδώσοντες*» (πρβλ. Ἐβρ. 13,17) γιὰ τὶς πράξεις μας καὶ γιὰ τὰ λόγια μας καὶ γιὰ τὶς σκέψεις μας. Καὶ ζώντας ἔτσι, θ' ἀξιωθοῦμε ν' ἀκούσουμε τὴ χαρμόσυνη ἐκείνη φωνή, ποῦ θὰ φέρῃ τὴν αὔρα τοῦ παραδείσου στὴν καρδιά μας· «*Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρὸς μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου*» (Ματθ. 25,34).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΑ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2604

Κυριακὴ τῆς Τυροφάγου (Ῥωμ. 13,11 - 14,4)
17 Μαρτίου 2024

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἡ μέθη τοῦ ἀλκοῦλ

«Ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐσχημόνως περιπατήσωμεν, μὴ κώμοις καὶ μέθαις, μὴ κοίταις καὶ ἀσελγείαις» (Ῥωμ. 13,13)

Τί γλυκὰ καὶ οὐράνια εἶνε, ἀδελφοί μου, ὅσα μᾶς συμβουλεύει σήμερα, **Κυριακὴ τῆς Τυρινῆς**, ὁ ἀπόστολος Παῦλος! (βλ. Ῥωμ. 13,11-14,4).

Μᾶς φιλοτιμεῖ ν' ἀγωνιστοῦμε, γιατί αὔριο εἶνε Καθαρὰ Δευτέρα. Μᾶς καλεῖ νὰ προπονηθοῦμε, ὅπως οἱ ἀθληταί, τώρα ποὺ **έτοιμαζόμαστε νὰ μποῦμε στὸ στάδιο** τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης **Τεσσαρακοστῆς**. Μᾶς κάνει νὰ σκεφτοῦμε μὲ σοβαρότητα, ὅχι πιά ὡς νεοφώτιστοι ἀλλὰ ὡς Χριστιανοὶ προχωρημένοι κάπως στὴν ἐπίγνωσι τοῦ Θεοῦ, ἄνθρωποι ποὺ συναισθάνονται καλύτερα τώρα ποιός εἶνε ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς μας ἐπάνω στὴ γῆ. Μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι ὁ χρόνος τρέχει, ὅτι τὸ νούμερο ἐτῶν μας μεγάλωσε. Δὲν εἴμαστε οὔτε νήπια οὔτε παιδιὰ· ἡ ἡλικία μας μᾶς ὀδηγεῖ σὲ ἄλλες πιὸ ὠριμες σκέψεις. Μᾶς ἀπομένουν πλέον λιγώτερα χρόνια ζωῆς.

Ἐπειδὴ **λοιπὸν** πλησιάζουμε πρὸς τὸ τέλος, πρὸς τὸν τάφο, εἶνε **ἀνάγκη νὰ ἐτοιμαστοῦμε**· νὰ πετάξουμε ἀπὸ πάνω μας κάθε φορτίο, κάθε ἁμαρτία, καὶ νὰ ντυθοῦμε μὲ κατάλληλη στολή, μὲ τίς ἀρετὲς τοῦ Χριστοῦ.

Οἱ ἄνθρωποι ὅμως δυστυχῶς, ἀντὶ μέρα μὲ τὴ μέρα νὰ ἐλαττώνουμε τὸ φορτίο τῶν ἁμαρτιῶν μας, ἐμεῖς προσπαθοῦμε τὸ φορτίο νὰ γίνεται μεγαλύτερο καὶ βαρύτερο. Στὰ ὅσα βαστάζουμε μέχρι τώρα, ἐμεῖς **προσθέτουμε καὶ ἄλλες ἁμαρτίες**.

Μεταξὺ τῶν ἁμαρτιῶν ποὺ **διαπράττονται τίς ἡμέρες αὐτὲς** πάνω στὴν ἔξαψι τῶν ἐμπαθῶν ἐπιθυμιῶν καὶ πονηρῶν μεταμφιέσεων, πάνω στὸ φαγοπότι καὶ τὴν κατανάλωσι οἰνοπνεύματος, εἶνε καὶ **ἡ μέθη**. Ἐκεῖ καταλήγουν οἱ διασκεδάσεις καὶ τὰ ξενύχτια τώρα τίς ἀπόκριες. Γι' αὐτὸ ὁ μέγας Παῦλος φωνάζει σήμερα στὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα· «Ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐσχημόνως περιπατήσωμεν, μὴ κώμοις καὶ μέθαις, μὴ κοίταις καὶ ἀσελγείαις...» νὰ

περπατήσουμε, λέει, τὸ δρόμο τῆς ζωῆς μας ὅπως οἱ ἄνθρωποι στὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ ὄχι κάνοντας αἴσχη ποὺ κρύβει τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, ὄχι δηλαδὴ συμμετέχοντας σὲ καρναβαλικὲς πομπὲς καὶ **μεθύσια**, ὄχι μὲ πορνείες καὶ ἀσελγείες...· καὶ συνεχίζει μὲ ἄλλες ἁμαρτίες ὁ ἀπόστολος (ἔ.ἀ. 13,13). Πλήθος τὰ νοήματα στοὺς λίγους στίχους τῆς περικοπῆς αὐτῆς ἀπὸ τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολή, καὶ μέγας ὁ κατάλογος τῶν ἁμαρτημάτων ποὺ γίνονται τίς ἡμέρες αὐτὲς. Ἀπ' ὅλα αὐτὰ θὰ προτιμήσω νὰ πῶ λίγα λόγια γιὰ τὴ μέθη· γιατί τὸ πάθος τοῦ ἀλκοολισμοῦ ἔχει καταντήσει ἕνα **χρόνιο νόσημα** στὴν πατρίδα μας.

Ὅπως πᾶμε **κινδυνεύουμε ὅλοι** νὰ καταντήσουμε ἀλκοολικοί. Μεθοῦν οἱ ἄντρες· ὄχι μόνο οἱ ἀγράμματοι ἐργατικοί, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ γραμματισμένοι καὶ ἐπιστήμονες, αὐτοὶ ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ δίνουν καλὸ παράδειγμα στὸ λαό. Μεθοῦν τώρα καὶ οἱ γυναῖκες. Μέχρι τώρα οἱ πελάτες στὶς ταβέρνες ἦταν κατὰ κανόνα ἄντρες· τώρα, ὅπως μαθαίνω, ἐκεῖ συχνάζουν καὶ γυναῖκες· καὶ πίνουν καὶ μεθοῦν καὶ μετὰ δὲν ξέρουν τί λένε καὶ τί κάνουν. Ὅπως βαδίζουμε θὰ ἔρθῃ μέρα ποὺ καὶ οἱ μπέμπηδες θὰ πηγαίνουν στὰ καπηλειὰ.

Ἄλλὰ ἡ μέθη, τὸ μεθύσι μὲ οἰνοπνευματῶδη ποτά, δὲν εἶνε μικρὸ ἁμάρτημα ὅπως νομίζουν πολλοί· εἶνε ἁμάρτημα σοβαρό, πολὺ σοβαρό. Ἄς ἀπαντήσουμε λοιπὸν στὸ ἐρώτημα· **τί εἶνε μέθη;**

• Εἶνε **μιὰ προσωρινὴ τρέλλα**. Σωστὰ λέει λαός, ὅτι «ὁ τρελλὸς εἶδε τὸ μεθυσμένο καὶ φοβήθηκε». Περισσότερο δηλαδὴ νὰ φοβᾶσαι τὸ μεθυσμένο παρὰ ἕνα τρελλό. Ὅπως ὁ τρελλὸς δὲν ἐξουσιάζει τὸ μυαλό του, ἔτσι καὶ ὁ μεθυσος δὲν ἐξουσιάζει τίποτε. Δὲν ἐξουσιάζει τὸ στόμα του· λέει ὅ,τι τοῦ ἔρθῃ.

Τὸ στόμα του γίνεται ἕνας σωλήνας τοῦ διαβόλου· βλαστήμιες, αἰσχρολογίες, βωμολοχίες, δηλαδή χυδαιολογίες, φλυαρίες, ἀσυναρτησίες, ὅλα αὐτὰ ἀκούγονται ἀπὸ τὸ στόμα ἑνὸς μεθυσμένου. Δὲν ἐξουσιάζει τὴ γλῶσσα του, δὲν ἐξουσιάζει οὔτε τὰ χέρια του οὔτε τὰ πόδια του· ἀλλοῦ θέλει νὰ πάη καὶ ἀλλοῦ πορεύεται. Μοιάζει μὲ καράβι ποῦ δὲν ἔχει τιμόνι καὶ ἡ τρικυμία τὸ παρασύρει ὅπου θέλει. Ἡ τρέλλα του τὸν κάνει γελοῖο μπροστὰ σὲ ὄλους, γίνεται θέατρο γιὰ μικροὺς καὶ μεγάλους.

• Ἡ μέθη **καταστρέφει τὴν ὑγεία**. Ὁ μέθυσος μοιάζει μὲ σφουγγάρι ποῦ μέρα - νύχτα εἶνε βουτηγμένο μέσα στὸ κρασί. Ἀλλὰ τὸ οἶνοπνευμα εἶνε δηλητήριο, ποῦ καταστρέφει τὰ πάντα· στομάχι, νεφρά, συκώτι, καρδιά, νεῦρα, ὅλα τὰ χτυπάει ἀλύπητα ἢ μέθη. Αὐτὴ φέρνει πρὶν τὴν ὥρα τους τὰ γηρατειὰ καὶ τὸν πρόωρο θάνατο. Γερνάει πρόωρα ὁ ἀλκοολικός· τὰ χέρια του τρέμουν ὅπως τοῦ γέρου. Καὶ πεθαίνει· πόσους ἀλήθεια δὲν στέλνει κάθε χρόνο στὸν τάφο τὸ καταραμένο τοῦτο πάθος; Ἡ μέθη λοιπὸν δὲν εἶνε μόνο τρέλλα, εἶνε καὶ καταστροφή τῆς ὑγείας καὶ **θάνατος**.

• Εἶνε ἀκόμη **καταστροφή τοῦ σπιτιοῦ** τοῦ μεθύσου, τοῦ ἴδιου καὶ τῶν ἀπογόνων του. Ὁ μέθυσος, ἂν εἶνε οἰκογενειάρχης, σκάβει ὁ ἴδιος τὸ λάκκο τοῦ σπιτιοῦ του. Τὸ οἰκιακὸ περιβάλλον τοῦ μεθυσμένου εἶνε μία κόλασι. Ἐκεῖ τὰ παιδιά μάταια περιμένουν τὸν πατέρα νὰ τοὺς φέρη ψωμί, ἀφοῦ αὐτὸς ξοδεύει καὶ τὴν τελευταία δραχμὴ του στὸ καπηλειό. Ἐκεῖ ἡ γυναίκα του ἀγρυπνεῖ περιμένοντας πότε νὰ ἔρθη ὁ ἄντρας της. Τί εἶπα, *νὰ ἔρθη*; Ὅχι! δὲν ἔχει πόδια νὰ ἔρθη ὁ ἴδιος· θὰ τῆς τὸν φέρουν ἄλλοι, γιὰτὶ αὐτὸς δὲν ἔχει δύναμι νὰ περπατήσει. Ὁ μέθυσος γίνεται ὁ χειρότερος δάσκαλος διαφθορᾶς στὰ παιδιά του· ἀπὸ τὸ στόμα μεθυσμένου πατέρα ποτὲ δὲν θ' ἀκούση τὸ παιδί λόγια σεμνά· ἀκούει μόνο λόγια ἄπρεπα, ποῦ θὰ τὸ κάνουν ἀδιάντροπο στὸ κακὸ καὶ τὴν ἁμαρτία.

• Ἀλλὰ ὁ μέθυσος εἶνε καὶ **συμφορὰ τῶν ἀπογόνων του, τοῦ ἔθνους του, τοῦ κόσμου**. Ἡ ἐπιστήμη βεβαιώνει, ὅτι πατέρες μέθυσοι γεννοῦν παιδιά ἀσθενικά, ἐλαττωματικά ἢ ἀνάπηρα· τυφλά, κουτσά, ἐλαττωμένης διανοητικότητας, ἠλίθια, τρελλά...· τέτοια δυστυχῶς εἶνε τὰ παιδιά τῶν μεθύσων γονέων. Ἀκόμη ὁ ἀλκοολικός καὶ μέθυσος πατέρας ἐπιβαρύνει διὰ τῶν ἀπογόνων του μακροπρόθεσμα τὸ μέλλον τῆς φυλῆς του. Πεθαίνει αὐτός, ἀλλὰ οἱ συνέπειες τοῦ πάθους του συ-

νεχίζονται· τὸ κακὸ δὲν σταματᾷ στὸν τάφο του· ἐξακολουθεῖ καὶ μετὰ θάνατό του νὰ βασανίζει τὸν κόσμο. Εἶνε πολὺ πιθανὸ τὰ παιδιά του –εἴτε κληρονομήσουν ἕναν ἐξασθενημένο ὄργανισμό εἴτε ἐπηρεασθοῦν ἀπὸ τὸ κακὸ παράδειγμά του– νὰ γίνουν καὶ αὐτὰ μέθυσοι καὶ νὰ ἔχουν ἄλλες παραβατικὲς τάσεις.

• Καὶ αὐτὰ μὲν τὰ κακὰ προκαλεῖ ἐδῶ στὴ γῆ ἢ μέθη. Ἀλλ' ὅπως κάθε ἁμαρτήρια ἔτσι καὶ ἡ μέθη **ἔχει συνέπειες καὶ στὴν ἄλλη ζωὴ**· καὶ ἐκεῖ οἱ μέθυσοι θὰ ὑποστοῦν τὸ μεγαλύτερο δυστύχημα. Ἡ πόρτα τοῦ παραδείσου θὰ εἶνε κλειστὴ γι' αὐτούς· καὶ ἀντιθέτως θὰ ἀνοίξη μιὰ ἄλλη μαύρη πόρτα, ἡ πόρτα τῆς κολάσεως. Δὲν τὸ λέω ἐγώ· τὸ λένε ῥητῶς καὶ θεοπνεύστως ἐκφράσεις τῆς Καινῆς Διαθήκης· «*Μέθυσοι*» «*βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσιν*» (Α' Κορ. 5,11. Γαλ. 5,21). Ἐὰν κάποιος σοῦ ἔλεγε, Μὴν πιῆς κρασί γιὰ μιὰ ἐβδομάδα κ' ἐγὼ θὰ σοῦ δώσω ἕνα ἑκατομμύριο, ἀσφαλῶς θὰ πίεζες λίγο τὸν ἑαυτό σου γιὰ νὰ κερδίσης τὸ ἑκατομμύριο. Ὁ Χριστὸς ὅμως σοῦ ὑπόσχεται ὄχι ἕνα ἑκατομμύριο ἀλλὰ ἕναν ὀλόκληρο παράδεισο. Περίορισε λοιπὸν λίγο τὸν ἑαυτό σου καὶ θὰ ἀμειφθῆς πολὺ καλύτερα.

Τί τὰ λὲς αὐτὰ σ' ἐμᾶς; θὰ πῆτε· πές τα στοὺς μέθυσους. Αὐτοὶ ὅμως δὲν ἐκκλησιάζονται· ἐκκλησία ἔχουν τὴν ταβέρνα, μετάληψι θεωροῦν τὸ ποτήρι τους, γιὰ θεὸ λατρεύουν τὸ Βάκχο. Ὅλοι ὅμως ἔχουμε χρέος νὰ τοὺς διαφωτίσουμε. Γι' αὐτὸ τὰ λέμε ἐδῶ.

Καὶ ὅσες **γυναῖκες** ἔχουν τὸ βαρὺ σταυρὸ νὰ ἔχουν **σύζυγο μέθυσο**, ἂς προσευχηθοῦν στὸ Θεὸ καὶ ἂς προσπαθήσουν μὲ κάθε μέσο –θὰ βροῦν τρόπους– νὰ τὸν κάνουν νὰ κόψη τὴν ὀλέθρια συνήθεια. Ἰδίως οἱ μητέρες ἂς προσέξουν νὰ μὴ δίνουν στὰ παιδιά τους κρασί· τὸ κρασί ὄχι μόνο δὲν τὰ ὠφελεῖ, ἀλλὰ καὶ τὰ συνηθίζει ἀπὸ τώρα στὴν κακὴ χρῆσι· ἔὰν μεγαλώνοντας γίνουν ἀλκοολικοὶ καὶ μέθυσοι, ποίος θὰ φταίη;

* * *

Ἀγαπητοί μου, τώρα ποῦ ἀρχίζει ἡ ἁγία καὶ μεγάλη Τεσσαρακοστή, **ἂς νηστεύουμε ὅλοι**· ὄχι μόνο ἀπὸ κρέας, τυρί, ἀβγὸ καὶ γάλα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ κρασί. Κυρίως ὅμως ἂς νηστεύουμε ἀπὸ κατάκρισι καὶ γενικὰ ἀπὸ κάθε ἁμαρτία. **Ἄς ζήσουμε μὲ πίστι, ταπεινῶσι, ἀγάπη, κατάνυξι, ἐγκράτεια**. Τότε ὁ Θεὸς θὰ μᾶς εὐλογήσει, θὰ μᾶς χάριση κάθε καλὸ, καὶ ἰδίως τὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν, τὴν ὁποία ἔχει ἐτοιμάσει ὄχι γιὰ τοὺς μεθύσους ἀλλὰ γιὰ τοὺς ἐγκρατεῖς καὶ τοὺς ἁγίους· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2607	Ἐπέτειος τῆς ἐθνικῆς παλιγγενεσίας Δευτέρα 25 Μαρτίου 2024	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἄρετες τῶν ἡρώων – 5 χάντρες

(ἐκκλησιασμός, νηστεία, προσευχή, ἀγάπη - συγγνώμη, εὐσπλαχνία)

Μεγάλη ἡμέρα σήμερα, ἀγαπητοί μου. **Διπλῆ ἑορτῆ** τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος. Μᾶς ἀξιώνει ὁ Θεὸς γιὰ μία ἀκόμη φορά νὰ ἐορτάσουμε τὸν Εὐαγγελισμό τῆς Παναγίας μας καὶ τὴν ἐπέτειο τῆς ἐνάργεως τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνος τοῦ ἔθνους μας ἀπὸ τὸν τουρκικὸ ζυγό.

Δοξάσουμε τὴν ἀγία Τριάδα γιὰ τὸ μέγα ἔλεός της. Διότι ὁ Πατὴρ εὐδόκησε ν' ἀποστείλῃ τὸν Υἱὸν του τὸν μονογενῆ, καὶ ὁ **Υἱὸς κατήλθε** ἐδῶ στὴ πολυστένακτη γῆ μας, τὸ δὲ πανάγιο Πνεῦμα συνήργησε ὥστε σὰν σήμερα ὁ Θεὸς Λόγος νὰ συλληφθῆ ὡς τέλειος ἄνθρωπος πραγματικὰ στὴν καθαρὰ μήτρα τῆς Παρθένου Μαρίας ἀπὸ τὰ πάντα αἱματά της, καὶ ν' ἀρχίσῃ νὰ κυοφορῆται ἐν αὐτῇ, ὥστε νὰ γεννηθῆ μετὰ ἀπὸ ἑννέα μῆνες. «*Σήμερον*», λοιπόν, «*τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον (= ἡ ἀρχή) καὶ τοῦ ἀπ' αἰῶνος μυστηρίου ἢ φανέρωσις· ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ Υἱὸς τῆς Παρθένου γίνεται...*» (ἀπολυτ.). Τὸν δοξάζουμε, γιὰτὶ εὐδόκησε νὰ γεννηθῆ, νὰ ζήσῃ ἀνάμεσά μας ἐπὶ 33 χρόνια, νὰ μᾶς συναναστραφῆ, καὶ νὰ μᾶς λυτρώσῃ διὰ τῆς σταυρικῆς θυσίας καὶ τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεώς του ἐκ τῆς δουλείας τοῦ διαβόλου, τῶν παθῶν, τῆς ἀμαρτίας, τοῦ θανάτου καὶ τοῦ ἄδου. «*Εὐαγγελίζου, γῆ, χαρὰν μεγάλην· αἰνεῖτε, οὐρανοί, Θεοῦ τὴν δόξαν*» (μεγαλυμν.).

Ἄς εὐχαριστήσουμε ὅμως σήμερα τὸν Κύριο καὶ γιὰ τὸ ἔλεός του στὴν ταλαίπωρη πατρίδα μας. Γιατὶ Ἐκεῖνος ἔδωσε τότε δύναμι στοὺς προπάτορές μας ν' ἀρχίσουν τὸν δύσκολο **ἀγῶνα τῆς ἐθνεγεσίας**, ἐναντίον σκληροῦ δυνάστου, ποὺ ἔτρεμαν κι αὐτοὶ οἱ ἡγέτες τῶν κρατῶν τῆς Εὐρώπης, καὶ ν' ἀποτινάξουν ζυγὸ τεσσάρων αἰῶνων.

Οἱ ἀγωνισταὶ ἐκεῖνοι δὲν ἦταν ὑπεράνθρωποι· ἀπλοῖ ἄνθρωποι ἦταν, ἀλλὰ **ἡ πίστι τους** στὸ Θεὸ τοὺς κινούσε σὲ ὑπεράνθρωπα τολμήματα· καὶ μ' αὐτὴ τὴν πίστι εἶδαν **θαύματα**. Ἐσέβοντο καὶ λάτρευαν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, εὐλαβοῦντο τὴν Παναγία, τιμοῦσαν τοὺς ἁγίους.

Δὲν ἦταν τέλειοι· ἀτελεῖς ἄνθρωποι ἦταν, μὲ πολλὰ πάθη, ἐλαττώματα καὶ ἀδυναμίες· ὀργή,

θυμὸ, ἀμέλεια, φαγοπότια, κακὲς συνήθειες ὅπως κάπνισμα, ἀθυροστομία κ.λπ. Ἡ σκληρὴ ζωὴ τῶν στερήσεων, τῶν κινδύνων καὶ τῶν θυσιῶν, ποὺ ζοῦσαν διαρκῶς, ἐσκλήρηνε ὅπωςδὴποτε τὸ χαρακτήρα τους, πίεζε τὴν ψυχὴ τους, τοὺς ἔφερνε σὲ ἐκρήξεις. Ὅλα αὐτὰ βάραιναν σὰν **μαῦρος κλοιὸς** ἐπάνω τους.

Ἐὰν κανεῖς τοὺς κρίνη μὲ τὰ μέτρα τοῦ Εὐαγγελίου, ἀσφαλῶς θὰ τοὺς βρῆ ἔλλιπεις. Ἐμεῖς μὴν τοὺς ἀδικήσουμε. Αὐτὸ τὸ λάθος κάνουν ὠρισμένοι λεγόμενοι ἐπιστήμονες, ἄνθρωποι τοῦ γραφείου καὶ τῶν ἀνέσεων· δὲν τοὺς κατανοοῦν σωστά. Ἡ τελικὴ ὅμως κρίσις ἀνήκει στὸ Θεό, ποὺ εἶνε δίκαιος καὶ κρίνει ὅλους μὲ φιlanθρωπία.

Παρὰ τὶς ἀδυναμίες τους οἱ γενναῖοι ἐκεῖνοι πρόγονοί μας **εἶχαν πίστι στὸ Θεό**. Καὶ ἡ πίστι τους δὲν ἦταν μόνο λόγια· ἦταν ἔμπρακτη, εἶχε ἀπτές καὶ συγκεκριμένες ἐκδηλώσεις. Γι' αὐτὸ σήμερα ἐκεῖ θέλω νὰ στρέψω τὴν προσοχή σας. Ἀπέναντι στὸ μαῦρο κλοιό, στὴ λίστα τῶν ἀδυναμιῶν, ποὺ τοὺς καταλογίζουν αὐστηροὶ κριταί, ν' ἀντιτάξουμε πρὸς τιμὴν τους κάποιες ἀρετὲς ποὺ ἐξεδήλωναν κι ἀποτελοῦν **χάντρες σ' ἓνα φωτεινὸ κομπολόι**. Ἀναφέρω λοιπὸν 5 τέτοιες χάντρες.

Ἐκκλησιασμός. Ἦταν πιστοὶ στὴν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία καὶ φιλακόλουθοι· δὲν ἦταν οὔτε ἀλειτούργητοι οὔτε ἀλιβάνιστοι. Ἐκκλησιάζοντο, ἔκαναν τὸ σταυρὸ τους, ἄναβαν κερί, ἐώρταζαν τὶς ἐορτὲς τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας καὶ τῶν ἁγίων. Ἐπικαλοῦντο τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ἔπαιρναν χάρι καὶ εὐλογία γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸν ἀγῶνα τους.

Νηστεία. Στὴ στεριά καὶ στὶς θάλασσες δὲν ξεχνούσαν νὰ τιμοῦν τὴν Τετάρτη, τὴν Παρασκευὴ καὶ τὶς ἄλλες ἡμέρες ποὺ ὀρίζει ἡ Ἐκκλησία νὰ νηστεύῃ ὁ ὀρθόδοξος Χριστιανός. Ὅταν μετὰ ἀπὸ μακρὰ πολιορκία κατέλαβαν τὴν Τριπολιτσά ἦταν ἡμέρα νηστείας, καὶ παρὰ τὴν ἐξάντλησι ἀπὸ τὸν πόλεμο οἱ γενναῖοι ἐκεῖνοι ἄντρες τιθάσευσαν τὴν πείνα τους καὶ τίμησαν τὴν ἡμέρα. Τὸ ἴδιο καὶ στὰ καράβια· οὔτε σὲ ταξίδια εἶτε σὲ

ναυμαχίες, δὲν ἤθελαν νὰ μαγαρίζουν τὶς γολέτες, τὰ μπρίκια καὶ τὰ πυρπολικά τους μαγειρεύοντας καὶ τρώγοντας κρέατα.

Προσευχή. Σῶζονται στὰ ἀπομνημονεύματα τῶν ἀγωνιστῶν μαρτυρίες, ὅτι καὶ στὰ σπίτια τους κατ’ ἰδίαν καὶ στὶς ἐκκλησιῆς ἀπὸ κοινοῦ δέονταν καὶ παρακαλοῦσαν τὸν Κύριο ἰκετεύοντάς τον εἶτε μὲ λόγια καὶ ὕμνους τῆς θείας λατρείας εἶτε μὲ αὐτοσχέδιες προσευχὲς ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ πῦρ τῆς ψυχῆς τους.

Ἀγάπη – συγχώρησι. Ἐνῶ ἡ ἐπανάστασι κατὰ τῶν Τούρκων ἄρχισε τὸ 1821, ἐν συνεχείᾳ ἀνέκυψαν διαφωνίες, ἀντιθέσεις καὶ θανάσιμοι ἀνταγωνισμοὶ τῶν ὀπλαρχηγῶν. Τὸ 1824, κατὰ τὴ διάρκεια ἐμφυλίας διαμάχης, σκότωσαν τὸν γιὸ τοῦ Γέρου τοῦ Μοριά, τὸν Πάνο. Ὁ Κολοκοτρῶνης εἶχε ἐπιρὴ, δύναμι, καὶ ἤξερε ποιὸς ἦταν ὁ δρᾶστης. Πῆγε λοιπὸν κατόπιν καὶ τὸν βρῆκε. Ἐκεῖνος μόλις τὸν εἶδε φοβήθηκε. –Ἔλα ἐδῶ μαζί μου, τοῦ λέει. Τὸν ἔφερε στὸ σπίτι. Ἡ γριά μὰνα τοῦ Κολοκοτρῶνη –ζοῦσε ἀκόμη–, μόλις τὸν εἶδε εἶπε· –Βρὲ παιδί μου, τὸ φονιά τοῦ παιδιοῦ σου μὰς ἔφερε ἐδῶ; Μὰ τί ν’εἶνε αὐτὰ ποὺ κάνεις; –Σώπα, μὰνα, καὶ στρῶσε τραπέζι νὰ φάη καὶ νὰ πιῇ ἓνα ποτήρι κρασί· αὐτό, μὰνα, εἶνε τὸ καλύτερο μνημόσυνο τοῦ παιδιοῦ μου!... Πάρτε τώρα σεῖς ζυγαριὰ καὶ ζυγίστε αὐτὴ τὴ στάσι κι αὐτὰ τὰ λόγια. Εἶνε ἢ δὲν εἶνε μίμησις Χριστοῦ;

Εὐσπλαχνία. Μεγάλῃ ἀξίᾳ ἔχει ἡ εὐσπλαχνία. Ἀκόμη μεγαλύτερη ὅμως ἀξία ἀποκτᾷ αὐτὴ ὅταν τὴν βρίσκῃ κανεὶς σὲ ψυχὲς ἀνθρώπων ἀναγκασμένων ν’ ἀναπνέουν μπαρούτι καὶ καπνοὺς τῆς μάχης καὶ ν’ ἀναστρέφονται κάθε στιγμὴ μέσα στὴ φωτιά τοῦ πολέμου, τὸν ἀναβρασμό, τὰ χτυπήματα, τὰ βόλια, τὸ αἷμα, τὰ τραύματα, καὶ τοὺς θανάτους. Θέλετε ἓνα δεῖγμα; Ὅταν λυτρώθηκε ὁ τόπος, γιὰ νὰ φοβηθοῦν οἱ ἀνυπότακτοι, ἔφεραν στὸ Ναύπλιο λαιμητόμο, καρμανιόλα, γιὰ ν’ ἀποκεφαλίζονται οἱ καταδικαζόμενοι εἰς θάνατον. Ποιὸς τώρα θὰ ἀνελάμβανε νὰ γίνῃ δῆμιος; Ἕλληνας δὲν βρέθηκε. Διπλασίασαν τὸ μισθὸ κανεὶς. Τὸν τριπλασίασαν κανεὶς. Ἐφεραν μετὰ ἓναν Ἴταλὸ ἐπὶ πληρωμῇ, ἀλλ’ αὐτὸς δὲν μποροῦσε νὰ ζῆσῃ στὸ Ναύπλιο· ἡ κοινωνία τὸν εἶχε ἀπομονώσει· στὸ καφφενεῖο, καφφὲ δὲν τοῦ ἔδιναν, ὁ κουρέας δὲν τὸν κούρευε, ὁ φούρναρης ψωμί δὲν τοῦ ἔδινε. Ὡ εὐσπλαχνία καὶ εὐγένεια τῶν προγόνων μας!

Ἀδελφοί μου, τελείωσα. Σᾶς ἔδειξα, σὰν πέντε φωτεινὲς χάντρες, **μερικὲς ἀρετὲς τῶν ἡρώων** ἐκείνων ποὺ χάρισαν στὴν πατρίδα μας τὴν ἐλευθερία· πρώτη ὁ ἐκκλησιασμός, δεύτερη ἡ νηστεία, τρίτη ἡ προσευχή, τέταρτη ἡ ἀγάπη - συγγνώμη, πέμπτη ἡ εὐσπλαχνία.

Καὶ τώρα ἐρωτῶ· **Ποῦ εἶνε σήμερα αὐτὰ τὰ με-**

γαλεῖα τῶν προγόνων μας τοῦ ’21; Ἐχομε σήμερα ἐκείνη τὴν πίστι; Ἐκκλησιαζόμεστε; Νηστεύουμε; Προσευχόμεστε; Ἀγαποῦμε καὶ συγχωροῦμε ἀπὸ τὴν καρδιά μας; Σπλαχνιζόμεστε στὸν πόνο καὶ στὸ θάνατο; Μὰς πῶς ἀλλάξαμε τόσο πολὺ! Χτίσαμε σπίτια, γεφύρια, ἐργοστάσια, στρώσαμε δρόμους..., ἀλλάξαμε τὴ μορφή τῆς γωνιάς αὐτῆς. Τί μὲ τοῦτο; Ποιὸ τὸ ὄφελος ἀπὸ τὸ ὅτι προκόψαμε στὸν τεχνικὸ πολιτισμό; Ὡς πρὸς τὸν ψυχικὸ πολιτισμὸ μείναμε πολὺ πίσω. **Γιατί ἀλλάξαμε;** ποιά ἡ αἰτία ποὺ ἀλλοιώθηκε ὁ θρησκευτικὸς καὶ ἠθικὸς χαρακτήρας μας; ποιὸς φταίει; Ἐμένα ῥωτᾶτε; Ῥωτήστε τὸ Μακρυγιάννη. Σᾶς συμβουλεύω νὰ διαβάσετε τὰ Ἀπομνημονεύματά του. Τὰ λέει ἀπλᾶ, πολὺ ἀπλᾶ, σὰν τὸν ἅγιο Κοσμᾶ τὸν Αἰτωλό.

Ὁ Μακρυγιάννης ζωγράφισε εἰκοσιτέσσερις εἰκόνες. Σᾶς λέω **μιὰ εἰκόνα** μόνο, τὴν ὁποία πῆγε ἀστυνομία νὰ τοῦ τὴν κατασχέσῃ, ἀλλὰ πρόλαβε αὐτὸς καὶ τὴν ἔκρυψε. Τί ἔδειχνε ἡ εἰκόνα ἐκείνη; Ἐδειχνε μιὰ ὁμορφὴ **κοπέλλα**, ποὺ τὴν γέννησε ὁ οὐρανός, στολισμένη στὰ λευκά, μ’ ἓνα σταυρὸ μπροστά, μὲ στεφάνι στὸ κεφάλι καὶ κλαδὶ στὸ χέρι, ἐνῶ πάνω στὸν ὦμο τῆς πετοῦσαν πουλιά. Κ’ ἐκεῖ ποὺ ἡ κόρη αὐτὴ προχωροῦσε τραγουδώντας ὁμορφα τραγούδια, ξαφνικὰ ἓνα **μαῦρο χέρι** μὲ νύχια, σκιά τοῦ ἄδου, ἀπλώθηκε πάνω τῆς, ἔσχισε τὰ σπλάχνα τῆς, **ξερρίζωσε τὴν καρδιά τῆς**, κι αὐτὴ ἔπεσε κάτω. Συμβολικὴ ἡ εἰκόνα τοῦ Μακρυγιάννη. Ποιά εἶνε ἡ ὁμορφὴ κοπέλλα; Ἡ Ἑλλάδα μας. Καὶ ποιὸ εἶνε τὸ μαῦρο χέρι ποὺ τῆς ἔβγαλε τὴν καρδιά; Οἱ ξένοι, ποὺ μὰς ἦρθαν ἀπὸ τὸν Σηκουάνα, ἀπὸ τὴ Μόσχα, ἀπὸ τὸ Λονδίνο, οἱ ἄπιστοι Βαυαροὶ καὶ κάποιοι ντόπιοι - δικοὶ μας ποὺ σπούδασαν στὸ Παρίσι καὶ στὸ Μόναχο, καὶ αὐτοί, ντόπιοι καὶ ξένοι, ξερρίζωσαν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα τὴν καρδιά τῆς. Καὶ ἡ καρδιά τῆς Ἑλλάδος ποιά εἶνε; Εἶνε **ἡ Πίστι μας, ἡ Ὁρθοδοξία, ὁ Χριστὸς μας**. Μὰς τὸν ξερρίζωσαν. Διεφθαρμένοι ἐπιστήμονες, μασόνοι καὶ χιλιασταὶ ἀφαίρεσαν τὴν καρδιά, καὶ ἡ Ἑλλάδα πεθαίνει.

Ἀδέρφια μου, ὁ ἐπίσκοπος ποὺ σαράντα χρόνια δουλεύει στὸ ἔθνος καὶ δὲν σᾶς εἶπε ψέμα, σᾶς καλεῖ σὲ συναγερμό. Ὅφείλουμε **νὰ ἐπανελάβουμε στὴν πίστι τῶν πατέρων μας**. Νέοι Κανάρηδες νὰ γίνουμε, πιστοί, ἄντρες καὶ γυναῖκες· νὰ νηστεύουμε, νὰ προσευχώμαστε, νὰ ἐκκλησιαζώμαστε. Μόνο ἔτσι ἡ Ἑλλάδα θὰ ζῆσῃ. Καὶ θὰ ζῆσῃ, εἰς πείσμα τῶν δαιμόνων καὶ τῶν ἐχθρῶν τῆς, γιὰ νὰ ὑμνῇ καὶ δοξάζῃ –καὶ ἡ νέα γενιά– τὸν Χριστό· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΑ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2608

Β' Κυριακὴ Νηστειῶν (Μάρκ. 2,1-12)
31 Μαρτίου 2024

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ν' ἀγαποῦμε τὸν θεῖο λόγο!

«Καὶ ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον» (Μάρκ. 2,2)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε Κυριακὴ, Δευτέρα Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν. Τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο (βλ. Μάρκ. 2,1-12) δείχνει πόσο πρέπει **νὰ ἐκτιμοῦμε καὶ νὰ ζητοῦμε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ.**

Ὁ Χριστὸς ἦταν στὴν Καπερναοὺμ σ' ἓνα σπίτι. Ὅταν τὸ ἔμαθαν οἱ ἄνθρωποι ἔτρεξαν ἐκεῖ καὶ **τὸ σπίτι γέμισε** μέχρι ἔξω· «πατεῖς με πατῶ σε», ῥόδι δὲν ἔπεφτε χάμω, τόσος ἦταν ὁ κόσμος. Καὶ κάνω τώρα τὴν ἐξῆς σκέψη.

Γιατί μαζεύτηκαν ὅλοι αὐτοί; θὰ μοίραζε λεφτὰ ὁ Χριστὸς; θὰ ἔδινε χρυσαφικά, ἀσημικά, πολυτίμα πετράδια; Ὁχι. Μιλοῦσε μόνο. Τὰ λόγια του ὅμως ἔχουν πολὺ πιὸ μεγάλη ἀξία ἀπ' ὅλα αὐτά. Ὁ Διδάσκαλος, ἅμα εἶδε ἐκεῖνο τὸ πλῆθος, **«ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον»** (ἐ.ἀ. 2,2). Κι αὐτοὶ ἄκουγαν μὲ μεγάλο πόθο τὰ ἄχραντα λόγια τοῦ Θεοῦ.

Ἦ τὰ θεῖα λόγια! Ἄλλος εἶνε ὁ λόγος τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἄλλος ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Ὁ λόγος τοῦ ἀνθρώπου εἶνε γήινος, μάταιος· ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶνε οὐράνιος, αἰώνιος. Εἶνε λόγος παντοδύναμος, κάνει θαύματα. Τὰ λόγια ποὺ γράφτηκαν στὴν ἁγία Γραφή, αὐτὰ ποὺ ἀκοῦμε στὴν θεῖα λειτουργία, αὐτὰ ποὺ διαβάζουμε στὰ συναξάρια, αὐτὰ ποὺ ψάλλουν οἱ ψαλτάδες καὶ οἱ παπᾶδες, αὐτὰ ποὺ διδάσκουν οἱ κήρυκες, αὐτὰ δὲν εἶνε λόγια φιλοσόφων καὶ ἐπιστημόνων· εἶνε λόγια τοῦ Θεοῦ. Ἔχουμε καταλάβει τὴ διαφορά;

Τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ κάνουν θαύματα. Καὶ ἀπόδειξις τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο. Τί λέει; Ἦταν ἓνας ἄρρωστος στὸ κρεβάτι, τὸ κορμί του ἦταν παράλυτο· χέρια εἶχε καὶ χέρια δὲν εἶχε, πόδια εἶχε καὶ πόδια δὲν εἶχε· τὸ κορμί του ἦταν μάρμαρο, οὔτε τὸ κουτάλι του δὲν μποροῦσε νὰ πιάσῃ· νεκρὸς ἄταφος. Τὸν πήραν τέσσερις ἄνθρωποι νὰ τὸν πᾶνε ὄχι στὸ νεκροταφεῖο, ἀλλὰ σ' ἐκεῖνον ποὺ εἶνε ἡ ζωὴ

τοῦ κόσμου, στὸ Χριστό. Καὶ πῶς ἔγινε καλὰ αὐτός; μὲ φάρμακα; μὲ ἀλοιφές; μὲ ἐντριβές; μὲ λουτρά; μὲ ῥαδιενέργεια; μὲ τί; Τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτά. Πρῶτα - πρῶτα ἔγινε καλὰ **ἀμέσως**, μέσα σ' ἓνα λεπτό. Πῶς; Μὲ ἓνα λόγο τοῦ Χριστοῦ, μὲ λόγο δηλαδὴ τοῦ Θεοῦ. Τί τοῦ εἶπε ὁ Χριστὸς· Σήκω ἐπάνω (ἐ.ἀ. 2,11). Καὶ μὲ τὴν προσταγή αὐτὴ ὁ παράλυτος τινάχτηκε ὄρθιος. Αὐτὸ ἦταν τὸ ἓνα θαῦμα ποὺ ἔκανε ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ· ἀλλὰ ἔγινε καὶ ἄλλο θαῦμα, πιὸ μεγάλο. Τὸ πιὸ μεγάλο θαῦμα ἦταν ὁ λόγος ποὺ τοῦ εἶπε ὁ Χριστὸς προτοῦ νὰ θεραπεύσῃ τὸ κορμί. Τί τοῦ εἶπε· **«Τέκνον, ἀφέωνται σοι αἱ ἁμαρτίαι σου»** (ἐ.ἀ. 2,5). **Δύο θαύματα** λοιπόν· τὸ ἓνα, θεράπευσε τὸ κορμί – τὸ ἄλλο, θεράπευσε τὴν ψυχὴ. Καὶ τὰ δύο ἔγιναν **μὲ λόγο Θεοῦ.**

Ἔτσι εἶνε, ἀγαπητοί μου· **τέτοια δύναμι** ἔχει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Ἄρκεῖ νὰ τὸν πιστέψῃς· ἂν δὲν τὸν πιστεύῃς, τότε... Καὶ μέσα στὴν ἐκκλησία τὰ θαύματα αὐτὰ ἐπαναλαμβάνονται, θεραπεύονται ψυχές καὶ σώματα.

Μοῦ ἔλεγαν πρὸ καιροῦ, ὅτι κάποια ψυχὴ στὴ Φλώρινα ποὺ ἔταν στενοχωρημένη, ἀπελπισμένη, ἔτοιμη ν' αὐτοκτονήσῃ, μπήκε μέσα στὴν ἐκκλησιὰ καὶ τὴν ὥρα ἐκεῖνη γινόταν κήρυγμα, ἄκουσε λόγο τοῦ Θεοῦ· καὶ βγήκε μετὰ ἔξω παρηγορημένη, λέγοντας στὸν ἑαυτὸ της· **Ἀξίζει λοιπὸν νὰ ζῆ κανεὶς!...** Καὶ ὁ πιὸ ἀπελπισμένος, ὅταν δεχτῆ μὲ πίστι τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ, ἀλλάζει. Καὶ ὑπάρχουν πολλές περιπτώσεις ἁμαρτωλῶν ἀνθρώπων, ποὺ μπήκαν στὴν ἐκκλησιὰ φορτωμένοι, μὲ ψυχὴ μαύρη ἀπὸ τὰ κρίματα· **μπήκαν κοράκια καὶ βγήκαν περιστέρια**, μπήκαν λύκοι καὶ βγήκανε ἀρνιά. Τέτοια δύναμι ἔχει ὁ λόγος Θεοῦ. Γι' αὐτὸ βλέπεις σὲ κράτη ἄθεα, ποὺ διώκουν τὴν Ἐκκλησιὰ, ἐκεῖ ἀπαγορεύουν ν' ἀκούγεται λόγος τοῦ Θεοῦ· ἐπιτρέπουν τὴ λατρεία,

ἀλλὰ δὲν ἐπιτρέπουν τὸ θεῖο κήρυγμα. Γιατί; Διότι αὐτὸ τονώνει τὴν πίστι. Ἄμα δὲν ἀκούγεται λόγος Θεοῦ, ἐξήγησις τοῦ εὐαγγελίου καὶ ἐρμηνεία τοῦ ἀποστόλου, δὲν ἐνισχύεται ἡ ψυχὴ· ὅταν ὁμως ἀκούγεται θεῖο κήρυγμα, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ γίνεται φόβος τῶν δαιμόνων καὶ τρόμος τῶν ἀθέων. Ὅπου ἀκούγεται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, φεύγει ὁ διάβολος, τρέμει ὅπως ὁ λαγὸς ὅταν ἀκούσῃ βροντὴ.

Γι' αὐτὸ ἐσεῖς **ν' ἀγαπᾶτε τὸν θεῖο λόγο** ὅπως τὸν ἀγαποῦσαν ἐκεῖνοι στὴν Καπερναοῦμ· αὐτὸ διδάσκει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο. Τὸ ἴδιο μᾶς λέει καὶ ὁ ἅγιος ποῦ ἐορτάζουμε σήμερα Δευτέρα Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης **ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς**, ποῦ τὸ ἅγιο λείψανό του βρίσκεται στὸ μητροπολιτικὸ ναὸ τῆς Θεσσαλονίκης. Ἦταν παιδί ἀπὸ πλοῦσια οἰκογένεια. Μποροῦσε νὰ ἀναδειχθῆ σὲ μεγάλα ἀξιώματα. Τ' ἄφησε ὅλα αὐτὰ τὰ ἐγκόσμια, φόρεσε τὸ ῥάσο τοῦ καλογέρου καὶ ἔζησε ἀσκητικὰ σὲ σπηλιές. Μελέτησε τὴν ἀγία Γραφή, πλούτισε τὴν ψυχὴ του μὲ τὰ θεῖα νοήματα, καὶ αὐτὰ κήρυττε στὸν κόσμον. Ὁ λόγος του ἦταν καρπὸς μελέτης, ἀσκήσεως καὶ προσευχῆς, ἀπόσταγμα πείρας, βάθος σοφίας, σάλπιγγα Ὁρθοδοξίας, ἀστραπὴ καὶ βροντὴ κατὰ τῶν αἰρέσεων. Γι' αὐτὸ φέρει τὴν σφραγίδα τῆς Συνοδικῆς ἐγκρίσεως τῆς Ὁρθοδοξίας. Πέρασαν χίλια χρόνια ἀπὸ τότε, ἀλλὰ ὁ ἅγιος Γρηγόριος ἐξακολουθεῖ νὰ διδάσκη ὅλους.

Ἀγαπᾶτε τὸν λόγο, ἀγαπᾶτε τὸ κήρυγμα. Αὐτὸ μᾶς λένε στὸ εὐαγγέλιο οἱ Καρπεναῖται, αὐτὸ φωνάζει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, αὐτὸ μᾶς λένε ἐπίσης ὅλοι οἱ ἅγιοι ποῦ ἐορτάζουν κάθε μέρα. Πάρτε ὡς πρόχειρο παράδειγμα ἀγίους ποῦ ἐορτάζουν τώρα, ὅπως εἶνε οἱ **40 Μάρτυρες**. Τί ἦταν αὐτοί; Στρατιωτικοί· καὶ ὠμολόγησαν στὸ στρατόπεδο τὴν πίστι στὸ Χριστό. Γι' αὐτὴ τὴν ὁμολογία τους καταδικάστηκαν νὰ θανατωθοῦν. Τὸ μαρτύριό τους εἶνε ἀπὸ τὰ σπάνια· τοὺς ἔρριξαν γυμνοὺς ἔξω στὴν παγωνιά τοῦ χειμῶνα. Κ' ἐκεῖ ποῦ ὅλη τὴ νύχτα ἀγωνίζονταν νὰ νικήσουν τὴν ἀνάγκη θέρμης, τὰ θέλητρα τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, ἔλεγον ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, ὅπως ἱστορεῖ τὴν ἄθλησί τους ὁ μέγας Βασίλειος (βλ. P.G. 31,507-526. ΕΠΕ, Ἔργα, 7,302-304)· «*Δριμύς ὁ χειμῶν (ὀξύ, δηλαδή, τσουχτερὸ τὸ κρύο), ἀλλὰ γλυκὺς ὁ παράδεισος*» (P.G. 31,517). Ἔτσι ἄφησαν τὴν τελευταία τους πνοὴ πάνω στὰ κρύσταλλα τῆς λίμνης τῆς Σεβαστείας. Μεγάλοι ἅγιοι! τοὺς ἐορτάζουμε κάθε χρόνο στὶς 9 Μαρτίου. Κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν 40 Μαρτύρων, λοιπόν, ὄχι

μόνο οἱ κληρικοὶ καὶ οἱ μοναχοί, ἀλλὰ κάθε Χριστιανὸς ὀφείλει νὰ μιλήσῃ καὶ νὰ ὁμολογήσῃ τὸν Χριστό· ὁ ἐργάτης στὸ ἐργοστάσιο, ὁ ὑπάλληλος στὸ γραφεῖο, ὁ δάσκαλος στὸ σχολεῖο, ὁ στρατιώτης στὴ μονάδα κ.τ.λ..

* * *

Τὸ λοιπόν, ἀδελφοί μου, ὅταν στὴν καθημερινὴ ζωὴ ὁ Θεὸς σᾶς ἀνοίγῃ «*θύραν πίστεως*» καὶ «*θύραν τοῦ λόγου*» (Πράξ. 14,27. Κολ. 4,3), ὅταν δηλαδὴ σᾶς δημιουργῆ εὐκαιρίες νὰ μιλήσετε ὡς πιστοί, τότε ἀφοῦ προσευχηθῆτε νὰ δίδετε τὸ παρὼν. Ὅ,τι κι ἂν εἶσαι, γυναίκα - ἄντρας, γέρος - νέος - παιδί, μὴ ντραπῆς νὰ μιλήσῃς γιὰ τὸν Κύριο. Νὰ τὸν κηρύξῃς παντοῦ μὲ τὴ γλῶσσα σου καὶ μὲ τὸ παράδειγμά σου.

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀγαπητοί μου, δὲν εἶνε ὅπως τὰ ἀνθρώπινα λόγια ποῦ πολλές φορὲς εἶνε ἀνούσια καὶ περιττά. Ὁ **λόγος τοῦ Θεοῦ**, ὅταν βγαίῃ ἀπὸ ψυχὴ ποῦ πιστεύει καὶ δὲν ὑποκρίνεται, ὅταν εἶνε εἰλικρινὴς καὶ ὄχι προσποιητός, ὅταν εἶνε συνεπὴς μὲ τὴ ζωὴ ἐκείνου ποῦ τὸν προφέρει, ὅταν εἶνε ἀγνός - ἄδολος καὶ ὄχι πονηρός - ἰδιοτελής, τότε **εἶνε ἀναγκαῖος**· ὅ,τι πιὸ ἀναγκαῖο χρειάζεται ὁ πλησίον μας, ἡ κοινωνία μας, ὁ κόσμος μας. Ἔτσι τὸν προσέφεραν ὁ Χριστός, οἱ προφῆται, οἱ ἀπόστολοι, οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὅλοι οἱ ἅγιοι. Ξέρετε πόσο εἶνε ἀναγκαῖος; πιὸ ἀναγκαῖος καὶ ἀπὸ τὸ ψωμί. Ὅπως δὲν περνάει μέρα χωρὶς ψωμί, ἔτσι νὰ μὴν περνᾶ μέρα χωρὶς λόγο τοῦ Θεοῦ. Χωρὶς ψωμί ὁ ἄνθρωπος δὲν ζῆ, ἀλλὰ καὶ χωρὶς λόγο τοῦ Θεοῦ δὲν ζῆ ἡ ψυχὴ του.

Γι' αὐτὸ κάθε μέρα ἂς λέμε στὸ Χριστό· **Δώσε μας, Κύριε, τὸ ψωμί μας τὸ καθημερινό**, «*τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον*» (Ματθ. 6,11). Καὶ ὁ Χριστὸς μᾶς δίνει ὄχι μόνο τὸ ὑλικὸ ψωμί· μᾶς δίνει καὶ τὸ οὐράνιο μάννα, τὸ πανάγιο σῶμα καὶ τὸ τίμιο αἷμα τοῦ Θεοῦ· διότι «*οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος, ἀλλ' ἐπὶ παντὶ ῥήματι ἐκπορευομένῳ διὰ στόματος Θεοῦ*»· δὲν ζῆ ὁ ἄνθρωπος μονάχα μὲ ψωμί, ἀλλὰ μὲ κάθε λόγο ποῦ βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Θεοῦ (Δευτ. 8,3 = Ματθ. 4,4. Λουκ. 4,4).

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ **θαυματουργεῖ**· διαλύει τὰ σκότη, φωτίζει, παρηγορεῖ, ζωογονεῖ. Ὅποιος ἀκούει καὶ ὑπακούει στὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, ὅποιος τὸν ἐμπιστεύεται καὶ τὸν ἐφαρμόζει, αὐτὸς εἶνε μακάριος· φυτεύει παράδεισο μέσα στὴν ψυχὴ του, γιατί εἶπε ὁ Χριστός· «*Μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάσσοντες αὐτόν*» (Λουκ. 11,28).

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος